

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/61/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410212250
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1410212250.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a JUDr. Karola Riháka v právnej veci žalobkyne: F. I., Y. Z., K. XX.X.XXXX, O. V. X, O., zast. MARKECHOVA JMJ LEGAL, advokátska kancelária, s.r.o., Bajkalská 5/C, Bratislava, IČO: 45 606 960, proti žalovanej: A. I., O. K. V. XXXX/XX, P. W., zast. advokátkou JUDr. Albínou Vágóovou, Korzo Bélu Bartóka č. 789/3, Dunajská Streda, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 24. septembra 2015 č. k. 24C 328/2010- 387, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a právneho predchodcu žalovanej P. H. I. tak, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal dvojizbový O. Č. XX K. W. na XX. V. O. P. W. Č. XXXX na V. T. Č. X B. O., zapísaný na LV pre kat. úz. P. Č. XXXX vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve domu vo výške XXXX/XXXXXX a spoluvlastníckeho podielu vo výške XXXX/XXXXXX na pozemku pare. č. XXXX - zastavaná plocha o výmere 640 m² v hodnote 75 900 eur, bez povinnosti finančného vyporiadania s právnou nástupkyňou pôvodného žalovaného. O trovách konania súd prvej inštancie nerozhodol s tým, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa uzavrela s právnym predchodcom žalovanej manželstvo dňa 15. 11. 1997. Ich manželstvo rozviedol Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 10. 2. 2010 č. k. 22C 107/2009-33, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 3. 2010. Žalobkyni a jej vtedajšiemu manželovi Q. G. bol na základe rozhodnutia schválení dohody o výmene bytov z 26. 6. 1974 (č. 1. 14) pridelený do užívania štátny byt na F. T. Č. X B. O., XX. V., Č. O. XX (v súčasnosti ide o V. T. Č. X), pričom dohoda o odovzdaní a prevzatí tohto bytu bola uzavretá dňa 5. 7. 1974 (č. 1. 12). Manželstvo žalobkyne a Q. G. bolo právoplatne rozvedené dňa 4. 4. 1985. Obvodný súd Bratislava IV rozsudkom z novembra 1987 č. k. 6C 219/87- 10 zrušil žalobkyni a jej bývalému manželovi Q. G. právo spoločného užívania tohto bytu, určil, že výlučnou užívateľkou tohto bytu bude žalobkyňa a Q. G. uložil povinnosť z tohto bytu sa vysťahovať do 15 dní od vykonateľnosti rozhodnutia národného výboru o pridelení náhradného bytu alebo poskytnutí náhradného ubytovania. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26. 11. 1987. Dňa 9. 11. 1998 uzavreli žalobkyňa a jej manžel - pôvodný žalovaný P. H. I. ako kupujúci s Hlavným mestom SR Bratislavou ako predávajúcim kúpnu zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (č. 1. 17), ktorou kúpili do bezpodielového spoluvlastníctva predmetný byt Č. XX na V. T. Č. X B. O. spolu so spoluvlastníckymi podielmi na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a na pozemku

pare. Č.. XXXX za kúpnu cenu 15.175 Sk. Pôvodný žalovaný - manžel žalobkyne H. I. dňa 19. 12. 2013 zomrel. Jeho právna zástupkyňa podala odvolanie už v čase keď bol mŕtvy. Zo zákona ako dedička po poručiteľovi prichádza do úvahy jeho dcéra A. I., rod. I., K.. XX. X. XXXX.

3. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vykonal vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a jej manžela P. H. I.. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že do bezpodielového spoluvlastníctva patrí iba predmetný byt. súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Navrhovateľka výpismi z účtu za rok 1997 a 1998 podporne súdu preukázala aj tú skutočnosť, že v období medzi uzatvorením manželstva s poručiteľom a úhradou kúpnej ceny nehnuteľnosti, t. j. v období od 15. 11. 1997 do 9. 11. 1998 zo svojho účtu mesačne vybrala takmer vždy len takú sumu peňažných prostriedkov, ktorú jej v príslušnom mesiaci na účet titulom jej mzdy poukázali jej zamestnávateľia. Z uvedeného súdu vyplýva, že v období medzi uzatvorením manželstva s poručiteľom a úhradou kúpnej ceny nehnuteľnosti navrhovateľka nečerpala na bežný chod domácnosti jej výlučne vlastné finančné prostriedky, ktoré mala na účte nasparené na účel úhrady kúpnej ceny nehnuteľnosti ešte pred uzatvorením manželstva s poručiteľom. Podstatnú časť týchto finančných prostriedkov navrhovateľka z účtu vybrala dňa a 29. 10. 1998, kedy 10 dní pred uzatvorením kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť preukázateľne uskutočnila na jej pomery neštandardný hotovostný výber vo výške 18.000 Sk, z ktorých dňa 9. 11. 1998 uhradila kúpnu cenu nehnuteľnosti vo výške 15.175 Sk, čo v tomto súdnom konaní preukázala výpismi zo svojho účtu v V. O. za rok 1997 a 1998, ako aj ústrižkom zo W. W. U..W.. zo dňa 9. 11. 1998, podľa ktorého navrhovateľka ako príkazca uhradila kúpnu cenu nehnuteľnosti vo výške 15.175 Sk. Z uvedených dôvodov je tak jednoznačne zrejmé, že nehnuteľnosť, ktorú navrhovateľka zakúpila až po uzatvorení manželstva s poručiteľom uhradila z výlučne z vlastných finančných prostriedkov, a nie z prostriedkov spadajúcich do BSM. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Podľa nálezu

Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. 3. 2013 sp. zn. I. US 537/2012 je z ústavného hľadiska neakceptovateľný právny názor v zmysle ktorého transformácia spoločného členského podielu manželov (o nadobudnutie ktorého sa pričínil výlučne jeden z manželov, resp. ktorý bol nadobudnutý použitím výlučného majetku jedného z manželov) na spoločné vlastníctvo bytu vylučuje zohľadnenie pričinenia alebo vkladu jedného z manželov do spoločného majetku pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov predmetom, ktorého je už nehnuteľnosť - byt nadobudnutý takýmto spôsobom. Súd sa stotožnil v danej veci s právnym názorom uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 2914/99 a vzťahujúcim sa na posudzovanú vec, podľa ktorého znenie § 150 Občianskeho zákonníka nevylučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, a disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať. V rámci posudzovania miery pričinenia sa účastníkov konania o nadobudnutie predmetného bytu bolo vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané (už v pôvodnom konaní), že to bola navrhovateľka, ktorá bola pôvodnou nositeľkou užívacieho práva k tomuto bytu (na základe intertemporálneho ustanovenia §871 ods. 1 prvá veta OZ zmeneného na nájom bytu), pričom dňom uzatvorenia manželstva účastníkov sa stal nositeľom tohto práva aj odporca (§ 704 ods. 1 OZ). Možno teda konštatovať, že to bola navrhovateľka, ktorá sa pričínila o nadobudnutie bytu, odporca sa účastníkom Zmluvy č. XXXXXXXXXX o prevode vlastníctva bytu a zriadení záložného práva zo dňa 9. 11. 1998 iba z titulu uzatvoreného manželstva ako manžel odporkyne. Už bez ďalšieho táto samotná skutočnosť podľa názoru konajúceho súdu odôvodňuje záver pre mieru pozitívneho určenia podielu navrhovateľky k predmetnému bytu, práve v jej prospech. Z hľadiska starostlivosti oboch účastníkov konania o rodinu bolo už v pôvodnom v konaní čiastočne preukázané, že poručiteľ zariadenie a vybavenie bytu poškodzoval a opotrebovával svojimi alkoholickými excesmi. Z hľadiska starostlivosti oboch účastníkov konania o rodinu mal súd ďalej za preukázanú väčšiu mieru starostlivosti navrhovateľky o spoločnú domácnosť. Zo zhodných tvrdení účastníkov si súd osvojil, že poručiteľ sa minimálne v období kedy s navrhovateľkou žil v spoločnej domácnosti (t. j. r. 2001-2009) podieľal na úhrade plnení spojených s užívaním bytu, navrhovateľka nerozporovala ani jeho tvrdenia o návštevách u odporcu v Dunajskej Strede, výletoch v Tatrách, Londýne, či Austrálii, kedy dochádzalo k spotrebovaniu spoločných financií účastníkmi konania. Navrhovateľka nerozporovala taktiež tvrdenie odporcu o jeho spolupodieľaní sa

na zabezpečovaní základných potrieb domácnosti (potraviny a iné bežné výdavky na domácnosť) a to najmä v období spoločnej domácnosti účastníkov konania. Na základe vyššie uvedené mal súd za preukázané, že to bola práve navrhovateľka, ktorá sa zaslúžila predovšetkým o nadobudnutie nehnuteľnosti, a to z výlučných finančných prostriedkov, ktoré preukázateľne vlastnila na svojom účte v čase pred uzatvorením manželstva, ako aj po jeho uzatvorení a následne to bola opätovne navrhovateľka, ktorá sa v prevažnej miere podieľala na udržiavaní spoločného majetku s poručiteľom. A to aj vzhľadom ku skutočnosti, že počas 12 - ročného manželstva žila spolu s manželom - poručiteľom len asi 5-6 rokov v spoločnej domácnosti a to od roku 2002, pričom sa vzali v roku 1997.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a jej bývalého manžela tak, že predmetný byt prikázal do jej výlučného vlastníctva bez povinnosti zaplatiť akúkoľvek sumu žalovanej z titulu finančného vyporiadania.

4. O trovách konania súd prvej inštancie nerozhodol, keď postupoval v zmysle § 151 ods. 3 C.s.p.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, uviedla, že z dohody o výmene bytov z 26. 6. 1974 nevyplýva užívacie právo žalobkyne k spornému bytu, pretože týmto rozhodnutím bola schválená dohoda o výmene bytov, podľa ktorej Q. G. (bývalý manžel žalobkyne) mal užívať byt na F. T. Č.. XXX a nie teda na V. T. Č.. X. Žalovaná v tejto súvislosti v odvolaní uviedla: „Nie je jasné a nevyplýva to ani zo spisového materiálu súdu 1. stupňa na podklade akého rozhodnutia OS Bratislava IV, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 11. 1987, a k akému bytu získala navrhovateľka užívacie práva, či k spornému bytu patriacemu do BSM navrhovateľky a môjho nebohého otca na V. T. B. O. alebo k bytu na F. T. B. O.“ Súd prvej inštancie ponechal bez povšimnutia zmluvu o nájme bytu z 25. 11. 1997, ktorú uzavrela žalobkyňa s mestskou časťou Bratislava - Dúbravka ohľadom bytu na V. T. Č.. X v Bratislave. V súvislosti s touto zmluvou o nájme žalovaná v odvolaní uviedla: „Táto zmluva o nájme svedčí v zákonnú dikciu s poukazom na ust. § 703 ods. 1 OZ, podľa ktorej navrhovateľke a môjmu otcovi spoločne za trvania manželstva k 25. 11. 1997 súčinnosťou od 1. 12. 1997 vznikol spoločný nájom k spornému bytu, teda spoločné užívacie právo. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto som toho názoru, že aplikácia zák. ust. 704 ods. 1 OZ, o ktoré súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie, nie je na mieste a neobstojí. Na podklade vyššie uvedených skutočností a v súlade s listinným dôkazom o vzniku nájmu navrhovateľky k spornému bytu na V.Ž. T. na podklade nájomnej zmluvy uzavretej s prenajímateľom dňa 25. 11. 1997 je nutné konštatovať, že môj neb. otec už dňa 25. 11. 1997 bol spoločným nájomcom sporného bytu spolu s navrhovateľkou a nebol odvodeným užívateľom sporného bytu s poukazom na ust. § 704 ods. 1 OZ tak, ako to súd 1. stupňa mal za jednoznačne preukázané. V hmotnoprávnej oblasti za existencie nájomnej zmluvy z 25. 11. 1997 vyplýva, že nositeľmi užívacích práv k bytu na V. T. Č.. X B. O. boli obaja pôvodní účastníci konania spoločne - teda navrhovateľka a jej manžel - môj neb. otec podľa ust. § 703 ods. 1 OZ a aj preto považujem za mylný názor súdu 1. stupňa o tom, že navrhovateľka sa výlučne zaslúžila o nadobudnutie sporného bytu.“ Pokiaľ ide o otázku financovania kúpy sporného bytu, žalovaná v odvolaní uviedla, že s otcom nežila v spoločnej domácnosti ani v rokoch 1997 a 1998 a ani následne a stretávala sa s ním iba sporadicky. Navyiac, v inkriminovanom období žila v zahraničí. Preto nemôže navrhnúť v tomto smere žiadne dôkazy. Veľakrát však finančne prispela otcovi aj žalobkyňi. V súvislosti s finančnými prostriedkami žalobkyne použitými na kúpu sporného bytu žalovaná v odvolaní uviedla: „Prednes navrhovateľky o tom, že dňa 29. 10. 1997 vybrala neštandardne vysokú sumu vo výške 18.000 Sk, ktorý si súd 1. stupňa osvojil, ešte nepotvrďuje, že finančný obnos vybraný dňa 29. 10. 1997 navrhovateľka neminula na iný účel, napríklad na kúpu nejakej huteľnej veci alebo na prerábanie sporného bytu, resp. či navrhovateľka tie financie nevložila na jej stavebné sporenie, ktorým disponovala v 1. Stavebnej sporiteľni na základe dvoch zmlúv (jednu vypovedala k 17. 3. 1999 so zostatkom cca 44.000 Sk a na druhom sporení mala našetrovaných cca 33.000 Sk , pričom navrhovateľka tvrdila, že mala príjem iba zo zárobkovej činnosti a predsa disponovala s dvoma zmluvami na stavebnom sporení.“ Napokon žalovaná v odvolaní namietla, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Uviedla, že v konaní bolo preukázané, že pred uzavretím manželstva mala na účte finančné prostriedky vo výške 22.464,97 Sk postačujúce na úhradu kúpnej ceny sporného bytu, že počas trvania manželstva z účtu vyberala mesačne len finančné čiastky zodpovedajúce výške jej mesačných príjmov, ktoré jej na účet zasielali jej zamestnávateľia, že dňa 29. 10. 1997 zo svojho účtu vybrala 18.000 Sk a napokon že dňa 9. 11. 1997 uhradila kúpnu cenu bytu vo výške 15.175 Sk. Pochybnosti, ktoré žalovaná vyjadrila v odvolaní

kvôli rozporu v označení ulíc F. B. V. nie sú opodstatnené, pretože F. T. sa v roku 1976 premenovala na V.. Žalobkyňa sa stala užívateľkou sporného bytu a následne jeho nájomkyňou (§ 871 ods. 1 Obč. zák.) pred uzavretím manželstva s otcom žalovanej. Uzavretie nájomnej zmluvy z 25. 11. 1997 bolo len formálnym dôsledkom zmeny zákonného ustanovenia, ktoré nemožno posudzovať na ťarchu žalobkyne v tom zmysle, že by jej užívacie právo k spornému bytu vzniklo až na základe nájomnej zmluvy, ktorá bola uzavretá až po tom, ako žalobkyňa uzavrela manželstvo s otcom žalovanej.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a vec po právnej stránke správne posúdil. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

9. K odvolacej argumentácii žalovanej odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa nadobudla právo osobného užívania sporného bytu pred uzavretím manželstva s otcom žalovanej, po rozvoде jej prvého manželstva sa na základe rozsudku Obvodného súdu Bratislava 4 č. k. 6C 219/87-10 právoplatného dňa 26. 11. 1987 stala výlučnou užívateľkou tohto bytu a po nadobudnutí účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda dňom 1. 1. 1992 sa v zmysle prechodného ust. § 871 ods. 1 Obč. zák. osobné užívanie predmetného bytu zmenilo na nájom tohto bytu. Výlučnou nájomkyňou tohto bytu sa teda žalobkyňa stala zo zákona dňom 1.1. 1992 bez ohľadu na to, že dňa 25. 11. 1997 uzavrela spolu s otcom žalovanej nájomnú zmluvu ohľadom tohto bytu. Spoločný nájom sporného bytu manželmi vznikol žalobkyňi a otcovi žalovanej v zmysle § 704 ods. 1 Obč. zák. uzavretím manželstva, teda dňom 15. 11. 1997. Pokiaľ ide o financovanie kúpy sporného bytu, odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že žalobkyňa preukázala, že finančné prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 15.175 Sk pochádzali z jej úspor, ktoré si našetrila pred uzavretím manželstva s otcom žalovanej. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na str. 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie vysvetlil, prečo dospel k záveru, že kúpna cena bytu bola zaplatená z finančných prostriedkov, ktoré žalobkyňa nadobudla pred uzavretím manželstva. V tejto súvislosti však odvolací súd dodáva, že samotná skutočnosť, že kúpna cena bytu bola zaplatená z finančných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalobkyne nemá za následok, že by sporný byt nepatrila do BSM žalobkyne a otca žalovanej teda, že by bol vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Žalobkyňa s otcom žalovanej totiž nesporne prejavili vôľu zahrnúť predmetný byt do bezpodielového spoluvlastníctva a túto ich vôľu treba rešpektovať. Sporný byt bol aj v príslušnom LV zapísaný ako byt v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a otca žalovanej. Žalovaná v konaní nepreukázala, že by sa jej otec finančne podieľal na zaplatení kúpnej ceny bytu. Možno teda uzavrieť, že otec žalovanej sa na nadobudnutí predmetného bytu „podieľal“ iba tým, že so žalobkyňou uzavrel manželstvo.

10. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva nevychádzal z rovnosti podielov. Odvolací súd však zdôrazňuje, že určení iného než rovnakého pomeru podielov musí predchádzať vyčerpávajúco zistený skutkový stav veci z ktorého je možné dôvodnosť tejto nerovnosti jednoznačne vyvodiť. Odklon od princípu rovnosti podielov (tzv. disparita podielov) je výnimočným postupom, ktorý musí byť odôvodnený konkrétnymi okolnosťami veci. V prejednávanej veci je odvolací súd toho názoru, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (viď vyššie) možno vyvodiť dôvodnosť nerovnosti podielov. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že vzhľadom na to, že zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, disparita podielov môže byť vyjadrená nie iba percentom, prípadne zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec vyporiadať. Tento názor vyjadril Najvyšší súd ČR v rozsudku z 25. 10. 2001 sp. zn. 22 Cdo 2914/99, teda v čase, keď v Českej republike bol platný a účinný Občiansky zákonník zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorý je platný v Slovenskej republike až doposiaľ. Odvolací súd preto nevidí žiadny dôvod, pre ktorý by tento judikát nebol aplikovateľný v Slovenskej republike. Keďže otec žalovanej sa žiadnym spôsobom nezaslúžil o nadobudnutie a udržanie sporného bytu je dôvodný postup, podľa ktorého je vyporiadací pomer podielov 100:0 v prospech žalobkyne.

11. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak'

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana; nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovoláte domáha /dovolací návrh/ (§ 428C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).